
REDUCTIEVLAKKEN LANGS DE BELGISCHE KUST EN OMGEVING.

C. VAN CAUWENBERGHE
(ingeleid door F. Kerckhof)

Het boekje met getijtafels wordt door strandjutters druk geraadpleegd. In zo'n boekje vind je niet alleen de tijdstippen van hoog- en laagwater, maar ook de hoogtes van de getijden. En ook die zijn voor strandjutters van belang. De vloed komt niet altijd even hoog en de eb is niet altijd even laag: met springtij is de eb het laagst dus het interessantst voor ons. Maar zelfs dan trekt de zee niet altijd even ver weg.

De hoogte van het getij wordt uitgedrukt t.o.v. een referentievlak. In sommige getijdenboekjes vinden we de volgende tekst: "Getijhoogten zijn uitgedrukt in cm ten opzichte van het vlak van gemiddeld laaglaagwater-springtij te Oostende (GLLWS) of H. Opmerking: ten opzichte van dit reductievlak ligt het vergelijkingsvlak van de Tweede Algemene Waterpassing (TAW) 39 cm hoger." Nu heb ik aan ir. C. Van Cauwenberghe, hoofd van de Hydrografische Dienst te Oostende, gevraagd om ons wat meer uitleg te willen geven over die reductievlakken. Hieronder volgt zijn tekst.

Referentie- en/of reductievlakken zijn hoogtepeilen, die bij conventie of afspraak worden vastgelegd en die bijvoorbeeld kunnen dienen voor het weergeven van een getijhoogte, een kaartdiepte of de kruin van een duin. Voor kustgebieden, waar er getijden optreden, kan het gebeuren dat hogergenoemde vlakken overeenkomen met welbepaalde gemiddelde getijstanden, berekend over een zekere periode.

Grosso modo kan men langs de Belgische kust TAW gebruiken als basis van referentie voor de hoogten van de "droge" gebieden, dus de kustzone zelf; de hydrografische reductievlakken worden meer aangewend voor de diepten op de zeekaarten.

De Tweede Algemene Waterpassing (TAW) is het referentievlak van het Nationaal Geografisch Instituut, ontstaan uit de waterpassing van 1946-1948 en fungeert als referentie van de nationale

waterpassing in België. Zie ook bijlage.

Het Hydrografisch Reductievlak is het vergelijkingsvlak, waartoe de kaartdiepten worden herleid. Hoewel de keuze van een reductievlak op zeekaarten in feite conventioneel is, moet men toch ervan vereisen dat het zoveel mogelijk voordelen zou bieden met het oog op het verschaffen van voldoende praktische inlichtingen en een maximum aan veiligheid voor de scheepvaart. Het "Internationaal Hydrografisch Bureau" van Monaco stelde daaromtrent in 1926 een brede definitie voor aan alle landen: "Het reductievlak der peilingen zal zo gekozen worden, dat slechts zelden de zee eronder zal vallen". Dit vlak noemde men het "Internationaal Laagwaterpeil".

De reductievlakken van de Belgische en ook van de Nederlandse zeekaarten, nl. "gemiddeld laaglaagwaterspring", beantwoorden ten volle aan hogervermelde vereisten.

Het plaatselijk gemiddeld laaglaagwaterspring (GLLWS of LLWS) of het H-vlak is het reductievlak der Belgische zeekaarten, waarvan het verloop langs de Belgische kust stijgend is naar het NE. De oorzaak van dit laatste verschijnsel dient gezocht in het feit dat de getij-amplituden afnemen in de NE-richting. LLWS wordt berekend als het meerjarig gemiddelde van de laagste LW bij springtij van elke maansmaand.

Herhaalde controle-berekeningen hebben aangetoond dat de ligging van de H-vlakken langs de Belgische kust zich niet ingrijpend hebben gewijzigd, zodat de vroegere afspraken kunnen behouden worden; deze waren te Nieuwpoort, Oostende en Zeebrugge respectievelijk 51 cm, 39 cm en 19 cm onder TAW. Zie ook bijlage.

Dienst der Kusthavens - Hydrografie
Vrijhavenstraat, 3
8400 Oostende

BIJLAGE:

